

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De monacho, qui eidem Waltero eandem gratiam obtinuit, cap. 22

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

desidero videre. Et statim ad verbum eius mulier quædam de cubiculo suo egressa, veniens ad me, cœpit mecum loqui. In cuius aduentu, cum mihi sentirem gratiam adesse, rogavi eam, ut oraret pro me; quæ cum diceret: Quid vultis ut orem pro vobis? Respondi: Ut possim desistere peccata mea. Et illa: Nuquid non estis monachus? qui peccata sua non potest desistere, monachus non est. Et cum instarem quatenus mihi gratia hæc obtineret, respondit: Ite, abundanter habebitis. Proxima nocte orans ante lectum meum, cum de peccatis meis cogitarem, nec tamen mulieris promissum attenderem, cœpi ita abundanter & supra morem solitum flere, penè vsque ad mediam noctem, ut tandem timens capiti meo, vix me cohibere possem a fletu. Quæ cum mihi madaffet, quod tali nocte gratia illam lacrymarum mihi impetrasset, iterum reuersus sum ad eam, & sciscitatus sum ab ea, dicens: Dicitè mihi in charitate, qualiter mihi obtinueritis gratia illa, quæ respondit mihi sub his verbis: Primò quidem Dominum durum inueni, sed dixi ei: Domine non euades manus meas, nisi monachus ille habeat gratiam lacrymarum: & statim cœcessit tibi. Adjecit & tertium exemplum de simili materia.

CAPVT XXII.

ALIO, inquit, tempore rogavi vnum ex monachis nostris bonæ opinionis virum, ut rogaret Deum pro me; qui cū mihi daret optionem, quid mihi vellem à Deo impetrari, volens sermonis eius fiduciam probare, respondi ei: Volo ut obtineas mihi post Missam gratiam lacrymarum, quibus peccata mea deplangam: & promisit mihi multum confidenter. Sequenti die, cum post Missam morâ facerem ante quoddam altare, & essem solus in oratione, tanta mihi affuit abundantia lacrymarum, ut mirarer. Postea cum vidisset me supradictus monachus, corpore quidem iuuenis, sed moribus valde maturus, cepit mihi signare, si bene esset mecum, gratia notans mihi collata: ego signum eius non intelligens, & ante Priorem illum ducens, quæsiui quid signaret: qui dixit
mihi

Mihi: Nunquid nō copiosè hodie habuistis lacrymas? quē cū interrogassem si vidisset me lacrymantem, respōdit: Estis vos tam stultus, quōd putatis me vidisse? Ego minui sanguinem, nec licuit mihi dictis Missis morari in oratorio. Tūc interrogatus à me, quomodo mihi gratiam eandem obtinuisset, respōdit penè sicut suprā dicta mulier, Dominum, inquit, primò durum inueni, sed illi: Ecce Domine non dimittam te, nisi facias quod rogo: his verbis placatus, exaudiuit me. **APOLLONIVS**: Miror bonitatē Dei, quōd cogi potest & vult à seruis suis & ancillis, quomodo pater dulcissimus cogi solet à filijs & filiabus delicatissimè ab eo nutritis. **CÆSARIVS**: Qui eum perfectè diligunt, nullā ab ipso in orationibus suis patiuntur repullam, si tamen saluti contraria non fuerint quę petūtur. **APOLLONIVS**: Si Dominus confert alicui lacrymas, vel alia bona signa contritionis, & vult illa ab alijs videri, est ne ei periculosum? **CÆSARIVS**: Secundum intentionē orantis, pendet solutio huius quæstionis: si ei placet, vt alij lacrymas eius videant, quatenus per eas ædificentur, ipse tamen humilitatem in corde custodiat, meretur: sin autem, demeretur.

CAPVT XXIII.

Monachus quidam magnæ opinionis retulit mihi, quando nouitius fui, de quodam monacho, q̄ die quadam, cū iaceret in oratione ante quoddam altare, & Dominus ei tantā contulisset gratiam lacrymarum, vt etiam irrigaret terrā, ex immisione diaboli, vt postea patuit, cordi eius suborta est inanis gloria, ita vt diceret intra se: Vtinā aliquis videret modò gratiā istā. Mox is, qui immisit, adfuit, & lacrymas eius stans à latere diligētissimè respexit: trāsfigurauerat enim se in specie nigri monachi. Leuās oculos monachus, tam ex horrore mentis, quā nigredine vestis, dæmonem, totius superbiæ auctore, esse deprehendit; & quem per vitium inanis glorię inuitauerat, per virtutem & signum crucis fugauit. Ob huiusmodi pericula iubentur à Domino oraturi intrare cubiculum, & claudere ostium super se, hoc